

Ви зборувам вистина во името на Христа,
не лажам - тоа го сведочи мојата совест
преку Светиот Дух, дека ми е многу жал
и срцето ме боли постојано; оти повеќе би сакал
јас да бидам одвоен од Христа
за браќата свои, моите сродници по плот.
(Послание до Римјаните 9, 1-3)

Ние, Православните христијани, во своето сеќавање посебно ги пазиме и славиме личностите кои на одреден начин ја „спровеле“ во дело Божјата промисла. Таквите луѓе ги нарекуваме свои учители и нивниот пример се обидуваме постојано да го оствариме и примениме во своите животи. Некои од нив се удостоиле Божјата милост и Неговата света промисла да ги определи да бидат првенци и херои во својата непосредна средина, токму меѓу својот сопствен народ. Таквите луѓе се објект на воодушевување и анализа за целото народно потомство и за сите идни генерации. Понекогаш, врз тие луѓе, односно врз нивните животни дела, се базираат сите битни и значајни настани од одреден историски период на целиот народ, а некои, пак, се директни „виновници“ за цивилизациското и културното напредување на цело едно општество. Не постои народ, кој во своите редови нема свои генији, херои и светители за кои гордо не прераскажува и не создава бројни корисни и поучителни слова, посланија и преданија. Токму со вакви чувства и емоции е обоена биографијата на големиот македонски великан, на македонскиот самопрегорен делатник, на столбот на македонскиот опстој, на човекот чиј живот е отворена историска читанка, на Митрополитот Полошко - Кумановски

господинот Кирил.

Владиката Кирил е роден на 21.7.1934 година во с.Царев Двор, Преспанско. Основно образование завршува во родното село, во 1951 година, а петоразредна Богословија во Призрен, во 1956 година. Во 1960 година прв пат се вработува како службеник во Скопската Митрополија. На 6.4.1964 година го прима монашкиот завет (на 7 април на празникот Св. Благовести е ракоположен во ероѓаконски чин), во манастирот "Света Пречиста" кај Кичево. Пролетта 1965 година, како член на делегацијата на МПЦ, предводена од Архиепископот Доситеј, во својство на архиѓакон за прв пат патува во Канада и во САД.

Во Московската Духовна Академија, во Загорск, каде до 1967 година завршува I степен на студиите. Веднаш потоа е повикан да се врати во татковината, а на 5 јули 1967 година на редовната седница на Светиот архијерејски синод на Македонската православна црква, одржана во Архиепископската резиденција во Криви Дол, е избран за викарен епископ на МПЦ со титула Тивериополски. Наречението е извршено на 11 јули 1967 година, во соборниот храм "Свети Димитриј" во Скопје, а наредниот ден, на Петровден, во овој храм, е извршена хиротонија во епископски чин. За овој настан митрополитот г. Кирил има изјавено: Со задоволство го примив името на македонскиот рамноапостол свети Кирил Солунски. А, Петровден 1967 година никогаш нема да го заборавам. Беше величествено. Беше вознесено, станав член на Светиот архијерејски синод на МПЦ, на чија седница, одржана пет дена подоцна, на 17 јули истата година, беше донесена историската одлука за канонско возобновување на целосната автокефалност на Охридската архиепископија во лицето на автокефалната Македонска православна црква и бев избран за прв надлежен македонски архијереј за Американско-канадско-австралиската епархија на МПЦ“.

Во 1969 година заминува за Канада, со седиште во Торонто, со цел да ја организира прекуокеанската Епархија. Со Австралиската епархија, која во 1974 година е одвоена од Американско-канадската, активно раководи до 1982 година, а со Американско-канадската до 1987 година. Во периодот на раково дењето со овие епархии, од 1971 до 1978 година, администрира и со Полошко-кумановската епархија. Во 1987 година е назначен за Полошко-кумановски митрополит.

Коавтор е на монографијата "Почит кон Свети Кирил Солунски-Десетте поклоненија на Светикириловиот гроб во Рим", Скопје, 1979 година. По упокојувањето во Господа на Архиепископот Доситеј, од 22 мај до 19 август 1981 година, до изборот на новиот поглавар Архиепископот Ангелариј, ја извршува должноста местобљустител на архиепископскиот трон на нашата Света Црква. Прогласен е за почесен граѓанин во повеќе од 15 града во САД и во Канада и во неколку града во Австралија. Добитник е на повеќе признанија, плакети, како и на Орден заслуги за народ.

По успешно остварената и завршена мисија во странство, меѓу нашите иселеници, повторно по човекољубивата промисла Божја, владиката Кирил се враќа во матичната земја и овде му е доверено од Синодот на МПЦ раководењето на Полошко - Кумановската епархија. Оваа епархија се наоѓа долж границата со нашиот северен сосед, а дедо Кирил е поставен за директен браник, во првата линија на фронтот, онаму каде е најсилна заканата и каде е најстрашна опасноста. Се разбира иако ова е симболично кажано сепак си има и тоа своја логика и објаснување. Во битките најдобрите, најснаодливите и најсилните војници се праќаат во првите редови, па така и овој добар војник Христов е испратен на самото чело со задача да се бори против лагата и лицемерието, а да ја промовира и брани вистината и добрината. Неговото оружје се разбира не е калашниковот и сабјата, туку штитот на верата со кои се гаснат сите вжештени стрели на лукавиот. Облеката негова е оклопот на правдата, појасот му е самата вистина, шлемот му е спасението, а духовниот меч е сепобедливото слово Божје. Со ваква молитва, прозба и состојба на духот е наоружан овој миленик и пратеник Божји, за да проповеда смело, како и што му прилега.

